

ПЦЦО

Л. Пишнов

“Візерунки Прикарпаття—2012” // УМГ. — 2013. — Січ.-берез. (у співавт. з А. Душним); Співак, педагог, керівник, організатор (з нагоди 70-річчя К. Сятецького) // www.maydan.drohobusch.net/?p=10715; Дрогобицька організація НСКУ // www.composersukraine.org/index.php?id=33; День українського баяна і акордеона в Дрогобичі: II Всеукраїнський концерт-марафон // Там само; статті в ЕСУ, УМЕ.

Літ.: *Шафета В.* Ескіз до портрета // Академічне народно-інструментальне мистецтво та вокальні школи Львівщини. — Дрогобич, 2005; *Душний А.* Педагогічний репертуар баяніста: Навч. посібник. — Дрогобич, 2006. — Вип. 1; *Пиц Богдан Романович // Семешко А.* Баянно-акордеонне мистецтво України на злами ХХ—ХХІ століть: Довідник. — Тернопіль, 2009.

В. Грабовський

ПЦЦО Остап-Діонізій (14.01.1919, передмістя Княгинин, м. Станіславів, тепер Ів.-Франківськ — 01. 2005, м. Нотінгем, Вел. Британія) — хор. диригент, співак (*тенор*), композитор. Навч. співу в церк. дяка, співав у нар. хорах Княгинина, “Гомін” (Станіславів, диригенти Л. Крушельницький і М. Колесса, 1934—39), ім. М. Леонтовича (Львів, дириг. Н. Городовенко, 1943—44). 1944 емігрував до Австрії. Навч. у Віден. конс. (1944—45, кл. вокалу Загса та Герасимовича), відвідував вечірні курси Adults Education Clutter Nottingham University Session Course, де, вивчав курси соц. психології, релігії та життя вікторіанської Англії, а також “опера”. Співав у хорі укр. церкви св. Варвари (*регент Л. Туркевич*), з яким гастролював у Словаччині. 1945—47 — засн. і диригент чол. хору “Думка” в таборі для переміщених осіб у Дорстені (Зах. Німеччина). З хором переїхав на поселення до Вел. Британії (табір для переміщених осіб у Дорстен Шальопі округи Шропшайр у Валії), де продовжував керувати хором (1947—50, з ліквідацією табору припинив своє існування і хор); згодом до Нотінгему, де жив до ост. днів. Там заснував чол. хор “Думка” (1953—88), пізніше перейменований на ім. М. Лисенка, церк.-молодіж. хор, дівочий хор “Червона рута” (1980), служив дяком у катедрі Сент Барнадас, 9 років працював вчителем у Школі українознавства (навчав співу), виступав як соліст і співав у хорі “Гомін” (кер. Є. Пасіка). Із чол. Хором ім. М. Лисенка, репертуар якого мав понад 100 творів В. Барвінського, Д. Бортнянського, А. Гнатишина, М. Леонтовича, М. Лисенка, К. Стеценка, С. Людкевича та ін., виступав у Nottingham Albert Hall (Лондон), містах Манчестері, Бредфорді, Кембріджі (усі — Вел. Британія), а також в Італії, Канаді (1974), на ТБ, радіо. Брав участь у *концертах, фестивалях*, у т. ч. і міжнародних. Писав статті про хор. діяльність до різних видань, зокр. “Енциклопедії укр. діаспори”, спогади про життя укр. громади й членів Тов-ва любителів опери Nottingham Opera Club до брит. укр. газ. “Укр. думка” (з 1951). 1992—93 побував в Австралії і Новій Зеландії, тричі відвідав Україну, зокр. Ів.-Франківськ, де відбулися концерти

на його пошану за участю вок. ансамблю “Росинка” Прикарп. нац. ун-ту ім. В. Стефаніка. Більшість творів П. (загалом бл. 100) написано до кін. 1980-х. До деяких творів писав слова сам, також звертався до поезії Т. Шевченка, І. Франка, Лесі Українки, Ю. Клена, В. Симоненка, В. Стуса. До 1000-річчя Хрещення Русі-України створив музику до укр.-мовної Служби Божої (для міш. хору), яку згодом опублікував (1995), а також *обробки* й гармонізації реліг. творів. Архів П. його дружина передала Івано-Фр. краєзнавчому музею.

Тв.: для хору (бл. 70, більшість для чол.): Служба Божя, “Премудрість” (сл. М. Гайворонського, 1970, присв. патріарху Йосипові Сліпому), “Розрита могила” (сл. Т. Шевченка), цикл із 4-х поем “Contra spem spero” (сл. Лесі Українки) та ін.; хори на сл. Т. Шевченка, І. Франка (“Не пора”, “Мойсей”), Лесі Українки, Ю. Клена, В. Симоненка, В. Стуса.

Літ. тв.: Нариси укр. музики (2000) — добірка вибраних статей із газ. “Укр. думка” (Лондон, 1962—87).

Літ.: *Рудницький А.* Українська музика: Істор.-крит. огляд. — Мюнхен, 1963; В молитві і пісні з Остапом Пицком / Упоряд. М. Пінковська. — К., 2005; *Карась Г.* Музична культура української діаспори у світовому часопросторі ХХ століття. — Ів.-Франківськ, 2012; *Пінковська М.* Мої пісні — над рікою часу калиновий міст // Укр. думка (Лондон). — 2005. — 17—24 берез.; *Назарчук Д.* “Несіть мене, лелеченьки, мертвого додому” // Галичина. — 2005. — 13 груд.

Г. Карась

ПИШНОВ (Pouishnoff) Лев (Left) Миколайович [29.09(11.10).1891, м. Одеса — 28.05.1959, м. Лондон, Вел. Британія] — піаніст, педагог. З аристократич. роду. У 10-річному віці дав 2 публ. *концерти*. Закін. Петерб. конс. (1910, кл. *фортепіано* А. Осипової). Тоді ж вивчав *композицію* в А. Лядова й О. Глазунова, диригування — в М. Черепніна. Від 1910 концертував у містах України й Росії. Від 1913 — викладач Тифліського (тепер Тбіліського) муз. уч-ща (Грузія), диригент симф. оркестру. 1915 разом з А. Швейгером відкрив власну муз. школу в Тифлісі. Виступав у концертах як піаніст, був муз. критиком газ. “Закавказская речь”. 1919 гастролював у Персії (тепер Іран), тоді ж емігрував до Парижа. Від 1920 жив у Вел. Британії. Виступав з концертами в Бельгії, Нідерландах, Німеччині, США, Франції. Вик. манера П. вирізнялася віртуоз. технікою, делікатністю звуковедення, чутливістю до нюансів. Здійснив баг. записів, зокр. *композицій* Ф. Шопена й Ф. Ліста. Автор творів для оркестру, скрипки та фортепіано.

І. Лисенко

ПИЩАВКА БОЙКІВСЬКА [варіанти — *пищавка велика* (гайда, гайдиця), *пищавка середня* (півгайдівка, півторагайдівка), *пищавочка* (пискля, пискур)] — різновиди денцевої (закритої) *сопілки* (порівн. з гуц. — *денцівка*, ментелев, монтелев; волинськ. — свистілка, свистьолка; польськ. — дудка-колянка, дудка-викрутка). Див. також *флейти народні, сопілка*.

М. Хай